

Laster og Tarv

Svartsot

Kvinden min var en køn liden mø,
Så fin som ønskes kunn',
Ravn mørke øjn' og mild åndepust,
Og måne bleg hud har hun.
Skønheden er hendes sinds hårde mål,
Som først hun holdt' fordulgt,
Hendes vilje groed' som et jern hårdt greb,
Der siden giftermålet fulgt.

Hey! Hey! Kampen er mit kald,
Tre alen høj til akslen,
Hun får aldrig bugt med mit druk,
Så tit jeg end sættes på tærsklen.

Med solen i øst stavrer jeg hjem,
En snes øl gjord hjertet varm,
Men heller' ville jeg døje hundrede sværd,
End hendes hvasse harm.
Tøser og skøger ta'r jeg med glæde,
Når tøndens indhold siler.
Røbes jeg snart, og det gør jeg skam nok,
I sneen vil jeg hvile.

I fred!
I strid!
Efter hedensk skik aflægges ed.
Ved sejl!
Ved åre!
På bølgekam, på salten strand.
Ej drik!
Ej hor!
Kunne still' mit hjert' for evigt.
Ved øks'!
Ved sværd!
Kvinderne er kampen værd.

Hey! Hey! Kampen er mit kald,
Tre alen høj til akslen,
Hun får aldrig bugt med mit druk,
Så tit jeg end sættes på tærsklen.

Til gilde vi går, våbenføre mænd,
I sejrens stund,
Hvor mjøden flyder og frillerne tyer,
Og frister med skød og med mund.
Hvis jeg fortalt' hend', ville hun ej forstå,
At jeg, som de fleste i vores land,
Har mine laster og mine tarv,
Min brøde - at være en dødelig mand.

Hey! Hey! Hey! Hey!

Hey! Hey! Kampen er mit kald,
Tre alen høj til akslen,
Hun får aldrig bugt med mit druk,
Så tit jeg end sættes på tærsklen.